

TAN SUAU COM EL VELLUT

de Joan Bacardí

Personatges:

Ella: Una dona d'entre trenta i quaranta anys. Va vestida minifaldilla de polipell negra i una brusa de color fúcsia escotada. Porta les mitges esparracades.

Conill: Home d'entre trenta i quaranta anys. Porta unes orelles de conill, una samarreta imperio llardosa i tacada, tirants, pantalons de pinça, mitjons blancs i sabates de xarol.

ACTE I

(Ella i el Conill estan assegut en una taula. El Conill està lligat amb cinta americana amb les mans al darrera i emmordassat)

(Durant una estona ella se'l mira, sense dir res, com interrogant-lo)

Ella.- Creus que els hi passa, això, a les altres persones? Durant , durant un moment estàs parlant amb algú en una llibreria, o vas en transport públic, o, com avui, surts de casa només per llogar una pel·lícula, i de sobte, tanques els ulls i quan els tornes a obrir ets a...

...a...

(pausa)

A cent cinquanta kilòmetres de casa, en un piano bar sense pianista. M'has portat al cul del Món. Aquest cop t'has passat.

(pausa)

Quan et miro així, lligat, innocu, inofensiu, em dic a mi mateixa què no n'hi ha per tant. Que no ets tant perillós com sembles, que ets només el meu dolç conillet. I mira'ns, aquí estem.

(Mira al conill, amb ira)

Conill.- MM!!! *(intenta dir alguna cosa. Ella l'ignora.)*

(pausa)

Unes altres mitges trencades. A la merda. *(s'aixeca i se les treu)* És més fàcil anar sense. No sé ni perquè me'n en compro *(Es mira les cames)* Encara tinc blaus de la setmana passada. I encara m'han de sortir els d'avui.

(mirant al conill)

Perquè avui t'has superat, puto conill.

Conill.- MM!!! *(intenta dir alguna cosa. Ella l'ignora.)*

Ella.- Merda. Com t'ho fas? Com collons t'ho fas? Només li he preguntat si la pel·lícula valia la pena, si era prou bona per... i de sobte ja....

(pausa)

Conill.- MMMMMMM!!! *(intenta dir alguna cosa amb més insistència)*

Ella.- No! Aquesta última hora ha estat ben teva. M'irrites. Literalment. Encara m'escuen tots els forats. Ara és el meu torn. Els meus seixanta minuts. I ara que per fi estàs sobri, m'escoltaràs.

(S'aixeca, es planxa la camisa amb els palmells i es col·loca bé la faldilla. Marxa fora de l'escenari. El Conill intenta fer força i deslligar-se, però no pot. Ella torna amb dos cafès)

No serveixen a la taula. El teu es descafeïnat, no et convé alterar-te més. Si no en vols, no te'l prenguis. I deixa de refregar-te per la taula. Ja vas prou brut.

Conill.- MMMMMMMMMMMM!!!

(Intenta dir alguna cosa amb més insistència. Ella li treu la cinta americana d'un estrebada)

Conill.- Em pixo!

(Ella li clava un mastegot. El Conill es queda immòbil)

Conill.- *(riu)* És una cosa que encara no havíem provat... M'ha agradat. Pots tornar-ho a fer? Però una mica més fort. *(riu)*

(Ella aixeca la mà. Però la baixa)

Ella.- Doncs pixa't!

Conill.- Com vulguis. *(Es posa dret amb intenció de pixar-se a sobre)*

Ella.- Espera't.

Conill.- Doncs deslliga'm.

Ella.- No. No fins que arribem a casa.

(El Conill i ella surten per la porta. Es veu com des de fora ella li baixa els pantalons. Tornen a entrar. S'estan una estona sense dir res)

Conill.- Tardarem en arribar-hi. Deslliga'm.

Ella.- No. T'estaràs així.

Conill.- És que no t'ho has passat bé, avui?

Ella.- Això s'ha acabat.

Conill.- Però si la nit encara és jove.

Ella.- Ja no em queda res.

Conill.- Em tens a mi.

Ella.- Sí, tu. Tu ets qui m'ho has arrabassat tot.

Conill.- Què, exactament?

Ella.- Tot.

Conill.-Tot?

Ella.- La família

Conill.- Diria que el sogre i el marit de ta germana et recorden amb força afecte.

Ella.- La feina.

Conill.- Només buscava l'ascens que et mereixies.

Ella.- Els amics.

Conill.- Sempre s'ho han passat de collons amb mi...

Ella.- El respecte.

Conill.- El pròxim cop podem fer-ho cobrant, si és això el que et preocupa.

(pausa)

Deslliga'm.

Ella.- No...

Conill.- Deslliga'm!

Ella.- No puc...

Conill.- Deslliga'm, hòstia!

Ella.- No vull...

Conill.- O em deslligues, o el que ha passat avui és una petita mostra del que t'espera.

(Ella el deslliga. El Conill fa estiraments. Agafa un puro i se l'encén. S'asseu al banquet del piano i juga amb les seves tecles)

Conill.- Per tu tot sempre és un drama. Tremendisme pur. Ni ha d'altres que d'això que fem en diuen divertir-se.

Ella.- Creus que és divertit que t'agafin pel clatell i te la clavin fins al fons de gola?

Conill.- Jo et procuro noves experiències. Nous usos a joguines velles. Sóc un conill creatiu. Pensament lateral, n'hi diuen. (Riu) Avui, per exemple, havies arribat mai a pensar que podries -

Ella.- Prou! No vull recordar res del que...

Conill.- Sí. T'ho recordo: copes gratis, mesos que no pagues el lloguer, flors, viatges interessants, les teves notes de religió, entrades per al Barça, la declaració de renda amb retorn, i centenars de càpsules Nescafé gratis... Bé que quan vols som els putos amos, oi? Et podria fer presidenta, si volguessis.

Ella.- T'haig de donar les gràcies?

(pausa)

Conill.- Hauries.

Ella.- Gràcies. Gràcies per no haver-me permès mai tenir una parella.

Conill.- Oh l'amour.... (*Canta Heart and Soul*)

*Heart and soul, I fell in love with you,
Heart and soul, the way a fool would do,
Madly...*

*Because you held me tight,
And stole a kiss in the night...*

*Heart and soul, I begged to be adored,
Lost control, and tumbled overboard,
Gladly...*

*That magic night we kissed,
There in the moon mist.*

*Oh! but your lips were thrilling, much too thrilling,
Never before were mine so strangely willing.*

*But now I see, what one embrace can do,
Look at me, it's got me loving you,
Madly...*

*That little kiss you stole,
Held all my heart and soul.*

Ella.- Ara també cantes?

Conill.- Com només un conill pot cantar.

Ella.- I és culpa meva?

Conill.- Ah, la fidelitat, mon amour, està SOBREVALORADA. I això m'inspira.

(pausa)

Ella.- No es pot negar. Ets tot *dandy*. Però a les festetes que em portes no són les de més glamour, precisament.

Conill.- Podem aprendre noves acrobàcies.

Ella.- Per favor...

Conill.- Estem en el segle XXI, estimada, Facebook, Bukakes, modes estúpides... Tant greu és haver-se menjat mitja dotzena de polles?

Ella.- En una nit? Sí. No sóc cap puta.

Conill.- I no t'agradaria ser-ho? Tenim molta més experiència que la majoria d'elles. Faríem bona caixa.

(pausa)

Ella.- No et canses?

Conill.- Mai.

Ella.- Y murió con la botas puestas.

(Pausa. El Conill es mira el cafè)

Conill.- I ben cordades. No tenien whisky?

Ella.- Per a tu, s'ha acabat l'alcohol.

Conill.- De què et queixes en el fons? Ets tant lletja que si no fos per mi, encara series una verge avorrida i pietosa.

Ella.- I tu? T'has vist, tu? Vas brut, tacat, fot pudor...

Conill.- És així com em tens: abandonat. I és així com més els hi agrado: amb personalitat. Com està el cambrer?

Ella.- Ni t'hi acostis.

Conill.- Només un cop d'ull.

Ella.- T'he dit que no, cony!

(Ella s'hi llança a sobre. Ell se la treu del damunt amb una empenta)

Conill.- No em diguis així! És tant vulgar!

(Ell Conill marxa, ella el segueix. Tots dos estan fora de l'escenari. Se senten uns riures masculins i femenins. El Conill torna amb una ampolla de bon whisky i un got de llarg)

Conill.- Veus el que es pot aconseguir amb un somriure?

Ella.- No comencis, si us plau.

Conill.- Només una copeta, dona. Discutir fa set.

(El conill se serveix dos gots. Se'l veu d'un glop. Ella se'l veu)

Ella.- Estic molt cansada.

Conill.- Els de Malta sempre escalfen l'esperit...

(Es prenen un altra copa El Conill S'asseu a la banqueta del piano)

Ella.- A vegades crec que t'odio.

Conill.- Doncs jo no. I em fa mal que ho diguis. *(Pren un altra copa, ràpidament. Canta i toca al piano Perfídia)*

*Nadie comprende lo que sufro yo
canto pues ya no puedo sollozar,
solo temblando de ansiedad estoy
todos me miran y se van.*

*Mujer,
si puedes tu con dios hablar,
pregúntale si yo alguna vez
te he dejado de adorar;
Y al mar,
espejo de mi corazón,
las veces que me ha visto llorar
la perfidia de tú amor...
Te he buscado dondequiera que yo voy,
y no te puedo hallar,
para que quiero otros besos
si tus labios no me quieren ya besar.
Y tú,
quien sabe por donde andarás
quien sabe que aventuras tendrás
que lejos estas de mí...!
Te he buscado dondequiera que yo voy
y no te puedo hallar,
para que quiero otros besos
si tus labios no me quieren ya besar.*

(La noia s'aixeca, balla tambalejant-se, i s'acosta al conill. L'abraça i mentre balla li comença a fer carícies)

*Y tu,
quien sabe por donde andarás
quien sabe que aventuras tendrás
que lejos estas de
mi...!
De mí...!
de mi..*

Conill.- Ningú sap acariciar-me com tu. Els teus dits just em toquen, que ja estic xop.

Ella.- És normal. Ets el meu cony... perdó... el meu conillet *(gemega de plaer mentre el va tocant)* En conec

cada racó de la teva morfologia. Sé quins són els punts que t'agraden més. Sé on prémer perquè et mullis de plaer.

(Ella gemega i el prem i ell es mulla i deixa una petita bassa al terra.)

(pausa)

Merda. Ja hi tornem a ser, oi? Em pregunto quan m'hi vaig tornar així.

ACTE II

(Ella és petita. Porta cuetes i té un conillet de peluix a la falda. El Conill, sense orelles, vesteix una sotana de capellà. Seuen en dos cadires.)

Capellà.- Ja tornes a ser aquí?

Ella.- Ho, ho sento, senyor.

Capellà.- Pare.

Ella.- Ho, ho sento, senyor pare.

Capellà.- Amb pare n'hi ha prou. Els legionaris de Crist només en tenim un de Senyor.

Ella.- Sí, pare.

Capellà.- Ja tornes a ser aquí.

Ella.- No ha estat culpa meva, pare.

Capellà.- Mai és culpa teva, filla.

Ella.- Aquest cop és veritat, pare.

Capellà.- La veritat només es troba en el perdó. Demana perdó, filla.

Ella.- Perdó, pare.

Capellà.- Perquè t'haig de perdonar, filla?

Ella.- Perquè m'han pegat, pare.

Capellà.- Qui t'ha pegat?

Ella.- La germana Flora, pare, a classe de matemàtiques.

Capellà.- I perquè t'ha pegat?

Ella.- Ha dit que no m'estava quieta, pare.

Capellà.- Només això?

Ella.- I que no prestava atenció, pare.

Capellà.- I és veritat, filla?

Ella.- No, pare.

(El capellà li clava una bufetada. Ella es queda impertèrrita)

Ella.- Haig de dir ja que m'agrada, pare?

Capellà.- No. La mentida és filla del diable. Per això t'he pegat. Ho entens?

Ella.- Sí, pare.

(*pausa*)

Capellà.- Era veritat, filla?

Ella.- Oi tant, pare. No m'estava quieta i no parava atenció.

Capellà.- Perquè no t'estaves quieta?

Ella.- Perquè tenia picor, pare.

Capellà.- Quant anys tens, filla?

Ella.- Onze, pare.

Capellà.- I no ets prou gran per aguantar-te la picor?

Ella.- M'havia picat un mosquit, pare.

Capellà.- Per quantes escoles has passat, filla?

Ella.- Dos, pare.

Capellà.- Perquè en vas marxar, filla?

Ella.- Perquè deien que em movia molt i no em concentrava, pare.

Capellà.- Què és el Santa Isabel, filla?

Ella.- L'escola que m'educa i on s'eduquen les millores famílies, pare.

Capellà.- I què ets tu, filla?

Ella.- Sóc una obra de l'Evangelí, una obra de caritat, pare.

Capellà.- Entens perquè ets obra de l'Evangelí?

Ella.- Sí. Perquè la meua família és pobre, pare.

Capellà.- Dóna'n les gràcies, filla.

Ella.- Gràcies, pare.

Capellà.- Entens perquè en dones les gràcies?

Ella.- Ho entenc, pare.

Capellà.- Doncs ara farem penitència, filla.

Ella.- Gràcies, pare.

(*pausa*)

Ella.- Podem fer penitència amb l'uniforme posat, pare?

Capellà.- No has de tenir vergonya de mi filla. Als ulls de Déu tots som iguals.

Ella.- És que avui fa fred, pare.

Capellà.- El martiri forma part de la redempció, filla.

Ella.- D'acord, pare.

Capellà.- Doncs treu-te l'uniforme, filla.

(Es despulla. Es tapa amb el conill de peluix)

Capellà.- Et falta molt poc per ser una dona.

Ella.- Ja fa dos mesos que sóc una dona, pare.

Capellà.- Ja has tingut temptacions, filla?

Ella.- Li agradaria, pare?

Capellà.- La temptació és fruit de Satanàs.

Ella.- Sí, pare.

Capellà.- Ets molt maca, saps, filla?

Ella.- És l'únic que ho pensa. Pare.

Capellà.- Treu-te també les calcetes, filla.

Ella.- El senyor no pot perdonar amb les calcetes posades, pare?

Capellà.- Per rebre el perdó, ens hem de mostrar purs, filla.

Ella.- Com vulgui, pare.

(Ella, de mala gana, es treu les calces)

Capellà.- Gira't, si us plau.

(Ella s'aixeca i es gira. Ell li doblega l'esquena cap endavant. El Capellà agafa un regle i l'assota, cinc cops. Ella no diu res.)

Capellà.- Ja està, ja pots seure. Et farà mal només un parell de dies.

(Ella s'asseu amb dolor)

Ella.- Puc vestir-me? Tinc fred, pare.

Capellà.- Encara, no.

Ella.- Anirem ràpid, pare?

Capellà.- L'expiació no té temps, filla.

(El Capellà assenyala el conill de peluix que te a la falda)

Capellà.- Me'l deixes?

(Ella no contesta. El capellà li agafa suaument d'entre les mans)

Ella.- És clar, pare. Oi tant, pare.

Capellà.- Com M'agrada. És tant petit, suau, i amb aquest borrhissol... Però avui està una mica brut.

Ella.- Ho sento, pare.

Capellà.- No passa res. Ja ets gran, has d'aprendre a cuidar de les teves coses filla.

Ella.- Sí, pare.

Capellà.- T'han explicat les germanes com cuidar-lo?

Ella.- Només em van dir que resés, pare.

Capellà.- Molt bé filla. Avui, t'ensenyaré com tenir-ne cura.

(El Capellà agafa el conill de peluix i el comença a acariciar)

Capellà.- És que no t'agrada filla?

Ella.- Sí, pare.

Capellà.- Et faig mal, filla?

Ella.- Em sembla que una mica, pare.

Capellà.- No tardarem, filla.

Ella.- Tinc el culet glaçat, pare.

Capellà.- Aguanta, filla, és una expiació.

Ella.- Sí, pare.

Capellà.- T'agrada, maca?

Ella.- Vol que li digui que sí, pare?

Capellà.- Sí, maca. Dignes com t'agrada.

Ella.- Puc dir com m'agrada amb l'uniforme posat, pare?

Capellà.- Només digues com t'agrada, nena.

Ella.- Com m'agrada que em cuidi el conill, pare.

Capellà.- Canta amb mi, pecadora.

(mentre canta i acaricia el peluix amb la galta, es posa la mà lliure dins els pantalons i es masturba)

Al altar del Señor vamos con amor
a entregar al Señor lo que ÉL nos dio.
Pan le traemos, trigo de Dios,
para la mesa que ÉL nos preparó;
vino traemos, viña de Dios,
para la fiesta de la comunión.
Luces traemos para alumbrar
la mesa santa de nuestro altar;
flores traemos para alegrar
esta comida de la amistad.
Ropa y comida juguetes también,
libros, remedios, son para ÉL;
en los que sufren Cristo está,
darle queremos lo que ÉL nos da.
Hoy nuestros juegos, nuestro dolor,
nuestros estudios, traemos al Señor;
itoda la vida vamos a dar
para la ofrenda de...
....CRISTOOOOHHHHH en el altar.

(El Capellà acaba)

Capellà.- Està bé. In nomine patris, jo t'absolc.
Perdona'ns Senyor pels pecats comesos. Amén.

(Ella es posa l'uniforme)

Ella.- Pare, el senyor ho perdona tot?

Capellà.- Sí, filla.

Ella.- Pare, el Senyor ho veu tot?

Capellà.- Sí, filla.

Ella.- Pare, i qui té més força, el Senyor o la Germana Clara?

Capellà.- El Senyor és Omnipotent, filla.

Ella.- O sigui, en un combat entre el Senyor i la germana Clara guanyaria el Senyor?

Capellà.- És clar, filla.

Ella.- Doncs llavors no té perquè preocupar-se de res, pare.

Capellà.- I perquè m'hauria de preocupar, filla?

Ella.- Perquè la germana Clara, pare, ho ha vist tot per la finestra.

(*silenci*)

Ella.- Per cert, quina nota he tret en l'examen de religió, pare?

ACTE III

(Ella està asseguda a la taula del bar. A l'ampolla només hi queda un quart de whisky. El Conill toca el piano i taral·leja alguna cançó. L'escena es parlarà al públic.)

Ella.- Estic tancada a casa. Des de fa dies. M'avorreixo. M'han tallat Internet i el que fan a la tele no m'interessa.

Em fa basarda sortir. Ara el tinc sota control. Tinc por del que pugui fer quan trepitgi el carrer i de les conseqüències que això comporti.

Però em decideixo i em poso el primer que trobo (*mostra la seva indumentària*).

Sé el què penseu. Però no menteixo. És ell qui em compra la roba. Ell. El meu conill, un autèntic fanàtic de les botigues de roba curta i música extrema.

Baixo les escales, amb dificultat (*assenyala les sabates de taló*), i em dirigeixo al vídeo-club de la cantonada.

Rere el taulell, dos nanos plens de grans juguen amb indolència a la PS3. No hi ha ningú més a la botiga. Fa temps que no parlo amb gent. Agafo un DVD. Las edades de Lulú. No estic segura si el tria ell o el trio jo. Només vull preguntar si és bona. Necessito sentir que algú em fa cas. Pregunto. I apareix ell.

Conill.- Sento com em miren. Em desitgen. No crec que hagin vist mai masses conills a la seva vida. És miren. Faig que es descordi un botó de la camisa. Avui està estupenda, llueix un escot abundant.

M'insinuo directament, però sense ser groller. Un avís per a navegants, que entenen ràpidament. Els hi falta experiència, però no cervell.

Ella.- Sóc al darrera d'un cotxe. És un Opel Corsa vell i brut. Em passen un porro i en faig quatre calades ben fortes. Viatjo en un núvol. Ens dirigim als suburbis d'una ciutat propera. Els dos nois xerren, excitats. Parlen de fantasies, ciència ficció i disfresses.

Després de vint minuts, aparquem. Caminem pels carrers foscos. Tots els blocs em semblen iguals. Entren a la porteria d'un d'ells, que no sé distingir dels altres. Vaig fumada. La porteria fa pudor a desinfectant.

Pugem al cinquè pis. Tot és brut i desordenat. Típic de dos post-adolescents. D'un armari, treuen disfresses. Creia

saber quin paper hauria de jugar. Però m'equivoco. Ells dos faran de princesa Leia, i jo de Cheewaka.

Conill.- A mi no em fa cap gràcia. Entenc la perversió i l'humiliació. Però això s'escapa de qualsevol lògica. Estic xop, però de suor. No m'agrada. El claustrofòbic vestit i els forats fets per a l'ocasió impedeixen que em pugui relaxar. No puc jugar al meu joc. Ells estan nerviosos i no acaben de complir. Ho intenten de totes les maneres. Fins i tot arribo a bramar com el personatge. Tot és fallit. M'emprenyo.

Ella.- Acabo la feina amb desgana i amb les mans. Vull sortir d'allà ràpidament. He fet coses indignes a la meua vida, però res de tant denigrant. Marxo, sense despedir-me. Un d'ells intenta fer-me un petó. Com si fos sa mare. I li mossego al llavi. Sagna i es lamenta. Li dic que això és el que passa quan es fa un petó a Cheewaka.

Baixo al carrer i camino en cercles. M'estic una estona buscant un taxi. Tinc una mica de por, cosa que no entenc després del que acabo de viure. Què podria ser pitjor?

Veig un taxi. Buit. Té la bandera baixada, però tot i així, para. És un pakistanès i em pregunta a on em dirigeixo. Responc. Em diu que ja no està de servei però que si li pago 30 euros, m'hi porta. Pujo al davant, i ell em mira les cames.

Regiro la bossa i veig que només porto un bitllet de deu. Al costat de la ràdio, hi ha enganxada una fotografia d'una dona amb vel i tres nens. M'explica que és la seva família, i que està estalviant per portar-los des d'Islamabad.

Fa pinta de ser un bon home, per això vull dir-li que abans d'arribar, pari en un caixer. També ho faig perquè amb aquestes sabates no puc córrer. I tan bon punt obro la boca, apareix ell.

Conill.- M'excita tot allò inèdit. Faig que li digui que no té diners, però que podem arribar a un acord. Li ordeno que es pugi la faldilla, que ja és prou curta. L'home dubta, la mira, i veig en els seus ulls el centelleig del desig. Para el cotxe i diu:

Ella.- (*amb accent pakistanès*) Pero primero paga y después yo llevo.

Conill.- Tant se val. L'ordre dels factors no altera el producte.

Ella.- Fa mitja volta, i condueix, sense dir res, durant una mitja hora. Parem en un descampat. La claror de la lluna ho inunda tot. Jo vull anar per feina. Així que li poso la mà a la bragueta...

Conill.- Hòstia puta!

Ella.- Jo no sóc racista. Però de cop, quan sento aquella monstruositat en el palmell de la mà, entenc ràpidament les pors dels qui odien als immigrants.

Conill.- Em desfaig en elogis. Festa segura. Farra de les millors. Visca la multiculturalitat. La fam em devora, i passo dels preliminars. No haig de convèncer a ningú; ell ja està casat. Praparo l'artilleria i em dispo a atacar. Serà una gran guerra, amb la millor de les victòries possibles. Però l'home, de sobte, parla.

Ella.- (*amb accent paquistanès*) Yo tingo mujer. Y a mujer no si ingaña. Tu vas a pagar a mi este viaje, pero sin ingañiar a mujer.

Conill.- Putos moros. Maleeixo a qui els ha deixat entrar. Aquesta nit, resulta d'allò més al·literant.

Ella.- No entraré en detalls. Durant uns dies no podré empassar ni asseure'm sense pensar en Pakistan. Ell acaba feliç i jo acabo adolorida. Resulta que no és un tant bon home com em pensava. Em clava una empenta, i em llança fora el taxi.

Espero una hora, o potser més, al mig del descampat. Em resigno recolzada en una tub de formigó. Uns ocells comencen a cantar. Això m'anima. Miro el rellotge. Les dotze tocades. Amb un pal, dibuixo coses absurdes al terra sense asfaltar del descampat.

Un cotxe s'apropa. És la policia local. Para davant meu. Baixen dos agents, un de gras i un de guapo. Em demanen la identificació. Els hi dic que no sóc cap puta. Em diuen que em tranquil·litzi i pregunten que què hi faig en aquest solar a aquestes hores. M'invento una història: m'he discutit amb el meu nòvio i m'ha abandonat allà.

Es miren entre ells, i em miren les cuixes. El més gras em diu que ja m'acompanyen a l'estació més propera. Els hi dono les gràcies i ells diuen que de res, que només compleixen el seu deure.

Ja torno a ser al darrera d'un cotxe amb dos tios. Dejavú. No fa tant que també hi era. Espero que aquest cop tingui sentit comú, tanqui la boca i doni la nit per acabada.

Conill.- Jo sé que vosaltres sí enteneu la diferència entre disfresses i uniformes. Aquests no són dos passerells ni els lliga cap absurda llei islàmica.

Són còmodes les manilles, agents? Porten roba interior sota l'uniforme? És grossa la seva pistola?

La funció de sempre. Els millors trucs a la disposició de l'objectiu més noble. Apaguin els mòbils i altres dispositius electrònics: l'espectacle és a punt de començar.

Ella.- Fill de puta. (*mirant al Conill*)

Paren el cotxe a la cuneta i m'emmanillen sobre el capó. Diuen que rebré el que em mereixo.

Conill.- Què hi ha de més dolç que la brutalitat policial? Aquest cop sí. He sigut dolent, agent, castigui'm, durament, com només els agents dels cossos policials poden castigar. Així, fort, amb les seves porres.

Ella.- Es corden els pantalons de l'uniforme, em tornen a pujar al cotxe, i sense dir ni mitja paraula, condueixen durant una mitja hora. Arribem a una petita ciutat, i em deixen al costat d'una estació, que encara és tancada.

El miro. Està cansat, fos. Aquesta última trobada l'ha deixat baldat. Passem per davant d'una obra en construcció. S'han deixat una cinta americana sobre el palet de maons. No m'ho penso. El lligo. Són les dues. Arrossegant-lo, entrem en el primer bar que trobo obert.

EPÍLEG

(Ella i el Conill recuperen les posicions del final del primer acte, després de la masturbació)

Ella.- Estàs més tranquil?

Conill.- Sí. I tu?

Ella.- També. Una mica. Cansada, sobre tot. M'esgota discutir amb tu.

Conill.- Saps que no tenim perquè discutir.

Ella.- No podria suportar una altra nit com aquesta. Vull que m'entenguis.

Conill.- Si jo t'entenc.

Ella.- Creus que podem arribar a un acord?

Conill.- Si em dones més llibertat, puc conformar-me amb menys.

Ella.- De veritat?

Conill.- De veritat, t'ho prometo.

Ella.- Hi ha pacte?

Conill.- Hi ha pacte.

(Es donen les mans. S'abracen.)

Ella.- Gràcies. Sabia que no estava tot perdut.

Conill.- Brindem per la nova vida.

(El Conill omple els dos gots del que queda de Whisky)

Ella.- Salut.

Conill.- Salut.

(S'ho beuen d'un cop. Ella trontolla)

Ella.- Perdona, estic una mica marejada.

Conill.- Sí. Ja ho veig.

(El Conill agafa la cinta americana i la lliga amb les mans a l'esquena i l'emmordassa)

Conill.- Cambrer! La cuina encara és oberta?

(Surten tots dos de l'escenari cap a la barra)